

Звичайно, бували. Звісно. Я облич ніколи не забуваю.

Підходьте сюди, дайте руку потисну! Що вам скажу: я вас упізнав ще до того, як устиг добре роздивитися обличчя. По ході впізнав. Кращого дня, щоб повернутися в Касл-Рок, навіть уявити важко. Ні, ну просто подивіться, чи ж не чудо чудесне? Скоро почнеться сезон полювання, різні дурбелі в лісі гахкатимуть по всьому, що рухається, і не носитимуть сигнального жовтогарячого, а потім буде і сніг з дощем, але то вже пізніше. Зараз лише жовтень, а в Року ми дозволяємо жовтню залишатися рівно стільки, скільки йому хочеться.

От що не кажіть, а мені то найкраща пора року. Весни тут гарні, але мені жовтень більше до душі, ніж травень. Західний Мейн — це та частина штату, яку здебільшого забувають одразу як закінчується літо, коли всі ті люди з їхніми котеджами на озері та на В'ю повертають у свій Нью-Йорк чи Массачусетс. Тутешні щороку спостерігають, як ті приїжджають і їдуть геть: день добрий, день добрий, день добрий — щасливо, щасливо, щасливо. Гарно, коли вони приїжджають, бо привозять у місто гроші, але й добре, коли їдуть, бо з грошима привозять також і різні обтяження.

От про обтяження здебільшого я й хочу поговорити — посидите зі мною хвилюку? Отут, на сходах естради, було б непогано. Сонечко гарно гріє, і звідси, прямо з середини

нашої міської толоки, видно майже весь центр. Лиш на скалки вважайте. Відшліфувати треба ті сходи, і помалювати здалося б. То робота Г'ю Пріста, але Г'ю за неї ще не взявся. Він п'є, знаєте. Це не велика таємниця. Таємниці в Касл-Року є, і їх бережуть, але вберегти всі тяжко, а більшість із нас знають, що Г'ю Пріст і щира праця вже давно у приязнь не заходили.

А це що?

А! *Це!* От ви мені скажіть — чи ж не шедевр? Ті листівки по всьому місту! Здається, Ванда Гемпгілл (її чоловік Дон — власник «Маркету Гемпгіллів») більшість сама поклеїла. Ану зніміть зі стовпа та дайте мені. Та ви не соромтеся — як на те пішло, ні в кого немає якогось особливого права чіпляти листівки на естраді міської толоки.

Шляк би мене трафив! Ну ви лиш *подивіться*, не? «КОС-ТІ Й ДІЯВОЛ» написано вгорі. Буквами червоними, з них *дим* в'ється, ніби привезли спеціальною доставкою з самого Тофету¹! Ха! Певно, той, хто не в курсі, що це за сонне містечко, може подумати, що ми вже зовсім сходимо на пси. Але ж самі знаєте, як іноді в таких містечках може кадило роздуватися. А цього разу преподобний Віллі такого точно попустити не може. Тут навіть питань нема. Коли в маленьких містечках більше ніж одна парафія... ну, думаю, вам не треба розповідати, *як* то буває. Вони ніби як і ладнають між собою — ну, кажу ж, ніби як, — але не *тішаються* по-справжньому одна одною. Якийсь час усе тихо-мирно, а тоді починається гризня.

І гризня цього разу чимала, та й кривди багато з неї. Католики, розумієте, планують якесь дійство, що вони називають «Нічкою казино» у залі «Лицарів Колумба»², на

¹ *Tophet* — місцевість на півдні Єрусалима, у долині Гінном, де приносили в жертву дітей для бога Молоха.

² *Knights of Columbus* — найбільша у світі братська католицька організація, заснована 1882 року.

іншому боці міста. Останнього четверга місяця, наскільки я розумію, має вона відбутися, а зібрані гроші підуть на ремонт даху церкви. Церкви Богоматері Тихих Вод — мабуть, проминали її дорогою до міста, якщо їхали по Касл-В'ю. Чепурна маленька церковця, не?

«Нічку казино» придумав отець Бріггем, але ідею швидко підхопили й понеслися з нею «Доньки Ізабелли»¹. Бетсі Віг'ю, якщо конкретніше. Думаю, їй до вподоби виряджались у свою найтіснішу чорну сукню й грати в блекджек чи крутити рулетку, приказуючи: «Робіть ставки, пані та панове, прошу, робіть ваші ставки». О, та думаю, їм усім таке трохи до смаку. Там усі ставки на рівні п'яти-десяти центів, усе невинно, але все одно їм це здається чимсь крапельку гріховненьким.

А от для преподобного Віллі це зовсім не невинні забавки, і зовсім не крапельку гріховненькі вони, на думку його та його парафії. Насправді звать його преподобний Вільям Роуз, і він ніколи особливо не любив отця Бріггема, який і сам того не надто жалує. (До речі, саме отець Бріггем почав обзивати преподобного Роуза «Пароплавчиком Віллі»², і преподобний Роуз про це знає.)

Між тими двома панотцями вже давно блискавиці проскакували, але ця ситуація з «Нічкою казино» — штука серйозніша. Думаю, тут уже справжня лісова пожежа. Як Віллі зачув, що католики збираються цілий вечір грати на гроші в залі «Лицарів Колумба», то ледь стелю своєю маленькою гостроверхою довбешкою не пробив. Він із власної кишені заплатив за ті листівки «КОСТІ Й ДИЯВОЛ», а Ванда Гемпгілл зі своїми подругами з гуртка шиття всюди їх порозклеювали. Відтоді єдине місце, де католики

¹ *Daughters of Isabella* — духовна, соціальна й благодійна організація, заснована 1897 року як жіноча гілка «Лицарів Колумба».

² *Steamboat Willie* (1928) — перший мультфільм, створений Волтом Діснеєм, у якому був персонаж Мікі-Маус.

спілкуються з баптистами, — це рубрика «Листи» в нашій маленькій щотижневій газеті, де вони січуться й рубаються, розповідають одне одному, як ті чи ті підуть у пекло.

Гляньте-но сюди, побачите, про що я. Ото Нен Робертс, щойно вийшла з банку. Вона власниця «Закусочної Нен» і, я так собі думаю, мабуть, найбагатша людина в місті тепер, відколи старий Батя Меррілл відправився на величезний блошиний ринок у небі. Вона також баптистка, ще від царя Гороха. А з іншого боку йде кремезний Ел Джендрон. Він настільки католик, що на його тлі сам Папа здається кошерним, а його найкращий друг — ірландець Джонні Бріггем. Дивіться, дивіться уважно! Бачите, як носи позадирали? Ха! Ото картина, не? Головою закладаюся, там температура градусів на двадцять впала, коли вони одне повз одного проходили. Як казала моя мама, людям живеться веселіше, ніж будь-кому, крім хіба що коней, хоч і тим забавлятися — зась.

Тепер дивіться туди. Бачите, патрульна машина шерифа коло відеокрамниці? Усередині Джон Лапойнт. Він би мав слідкувати за «гонщиками» — у центрі в нас зона повільного руху, особливо коли починається школа, — але якщо прикрити очі від сонця й примружитися, побачите, що *насправді* він роздивляється фотографію, яку дістав з гаманця. Мені звідси не видно, але я знаю, що там у нього, так само добре, як дівоче прізвище матері. Цю фотографію Джона з Саллі Реткліфф на Фрайбурзькому ярмарку штату десь рік тому зробив Енді Клаттербак. На ній Джон обнімає дівчину однією рукою, а та тримає м'якого ведмедика, якого він їй виграв у тирі, і вони обоє там такі щасливі, що ледь не лускають. Але це було тоді, а тепер є тепер, як то кажуть. Зараз Саллі заручена з Лестером Преттом, учителем фізкультури в старшій школі. Він баптист до шпіку кісток. Як і вона. Джон досі не відійшов від шоку їхнього розриву. Бачите, як зітхає? У чорнезну тугу загнав

себе чоловік. Лише людина, у якої кохання ще не вмерло (або їй так здається), може так глибоко зітхати.

Проблеми та обтяження здебільша з одного тіста ліпле-ні, помічали? З речей приземлених. От наведу вам випадок. Бачите, чоловік піднімається сходами будівлі суду? Ні, не той, що в костюмі, то Ден Кітон, наш голова ради виборних. Я про темношкірого в робочій уніформі. Це Едді Ворбертон, прибиральник нічної зміни у будівлі муніципалітету. Ви поспостерігайте за ним пару секунд, подивіться, що він робить. Обана! Бачите, як він зупинився на верхній сходинці й дивиться на вулицю? Не лише головою, а ще й руками-ногами закладаюся, що він дивиться на СТО «Суноко». Нею володіє й керує Сонні Джекетт, і між ними обома вже давно зазлість, відколи Едді завіз туди машину, щоб перевірили міст.

Я непогано ту машину пам'ятаю. То була «хонда сівік», нічого особливого, але особливою вона була для Едді, бо це була його перша і єдина нова машина за все життя. А Сонні не просто погано попрацював, а ще й злупив за те сім шкур. Принаймні таку історію оповідає *Едді*. Ворбертон просто кольором шкіри прикривається, щоб зрізати собі рахунок за ремонт, — таку історію оповідає вже *Сонні*. Ну ви ж знаєте, як то буває, шо, не?

Так от, Сонні Джекетт потягнув Едді Ворбертона в суд, де було трохи крикняви, спочатку в залі, потім у коридорі. Едді заявив, що Сонні обізвав його тупим негритосом, а Сонні сказав: «Ну, негритосом я його не називав, але все решта, в принципі, правда». Врешті-решт обоє лишилися незадоволеними. Суддя змусив Едді відслинити п'ятдесят баксів, на що той сказав, що це на п'ятдесят баксів забагато, а Сонні — що того й близько недостатньо. А тоді не встиг ніхто й оговтатися, як у новенькому авто Едді виникла електропожежа, і скінчилося все тим, що «сівік» відправився на звалище біля міської дороги № 5, тож тепер

Едді їздить на «олдсмоби́лі» 89-го року, в якого протікає мастило. Едді досі не покинув думку, що Сонні Джекетт знає про ту електропожежу набагато більше, ніж говорить.

Не, ну дійсно, людям живеться веселіше, ніж будь-кому, крім хіба що коней, хоч і тим забавлятися — зась. Трохи забагато історій як на один гарячий деньок, правда?

Просто отаке воно, життя в містечку — Пейтон-Плейс¹ це, чи Гроверз-Корнерз, чи Касл-Рок, тут люди просто їдять собі пироги, п'ють каву й говорять одне про одного, прикриваючи роти. Осьде Слопі Додд, сам-самісінький, бо інші діти сміються з того, що малий заїкається. Отам-о Міртл Кітон, і якщо вона здається трохи самотньою та спантеличеною, так ніби не впевнена, де вона і що вона, то все тому, що її чоловік (хлоп, який піднімався в суд позаду Едді) ніби сам не свій останні пів року чи десь так. Бачите, які в неї очі підпухлі? Думаю, плакала, або погано спить, або й те, і те, а ви що скажете?

А отам іде Ленор Поттер, вбрана як нова копійка. Прямує до «Вестерн Авто», звісно, запитати, чи вже прийшло її спеціальне органічне добриво. У тієї жінки більше видів квітів, ніж у Картера пігулок для печінки². Страшно ними пишається, нема куди. Серед пань цього міста вона не надто в пошані — жінки собі думають, що вона гонорова з тими своїми квітами, намистами настрою³ і бостонською завивкою за сімдесят доларів. Вони думають, що вона надто гонорова, і відкрию вам таємницю, якщо ми вже тут

¹ *Peyton Place* (1957) — американська драма, дія якої відбувається в невеликому однойменному містечку в Новій Англії, в якому за тихим і мирним фасадом ховаються скандали, вбивства, самогубства й інцест.

² *Carter's Little Liver Pills* — патентовані ліки, розроблені Семюелом Дж. Картером, які продавала компанія *Carter Products*. Аж до 1960-х років препарат був дуже популярним і розрекламованим, що й призвело до появи вищевказаного вислову.

³ Популярні в США 1960—1970-х років прикраси, виготовлені з термочувливих кристалів, які начебто змінюють колір відповідно до змін настрою людини, що їх носить, хоча насправді таким чином просто реагують на зміну температури.

сидимо разом на скалкуватих сходах естради. Думаю, вони мають рацію.

Усе типово, мабуть, можна сказати, але не всі наші проблеми в Касл-Року типові. Одразу поясню. Люди не забули про Френка Додда, регулювальника, який тут збожеволів дванадцять років тому й убивав жінок. Так само не забули й про пса, який заслаб на сказ, убив Джо Кембера та ще одного старого п'яничку неподалік. Собака вбив також старого доброго шерифа Джорджа Баннермена. Алан Пенгборн зараз на його місці, і чоловік він хороший, але в очах містян ніколи не дорівнюється до Здорованя Джорджа.

Нічогісінько звичайного не було в тому, що сталося з Реджинальдом «Батею» Мерріллом, старим скнарою, власником місцевої лахмітної крамниці. «Емпоріум Галоріум» називалася. Стояла прямо отам, через вулицю, де зараз вільне місце. Будка та вже давно згоріла, але в місті є люди, які це бачили (чи то вони так кажуть), і після кількох пляшок пива в «Захмеленому тигрі» розкажуть вам, що то не проста пожежа знищила «Емпоріум Галоріум» і забрала життя Баті Меррілла.

Його племінник Туз розповідає, що щось страхотливе трапилось з його дядьком перед тією пожежею — як у «Сутінковій зоні». Туза, звісно, і близько там не було в той час. Коли дядько відкинув копита, він досиджував чотирирічний термін у в'язниці Шоушенк за нічний злом і проникнення. (Люди завжди знали, що Туз Меррілл погано закінчить, у школі він був одним із найгірших хуліганів, яких знало це місто, і було, мабуть, із сотню дітей, які перебігали на інший бік вулиці, забачивши, що на них суне Туз, брязкаючи пряжками й застібками на мотоциклетних чоботах, шаркаючи по хіднику.) І все одно йому вірять, знаєте. Може, й дійсно щось химерне трапилось того дня з Батею, а може, то просто чергові балачки у Нен за тими горнятками кави й кавалками яблучного пирога.

Найпаче, тут усе так само, як і в місті, де ви вирости. Люди скаженіють через релігійні діла, люди носяться з факелами, носяться з таємницями, носяться з образами... і час від часу трапляються навіть страшнуваті історії, пожвавляючи чергову занудну днину, як оте, що сталося чи не сталося того дня, коли Батя вмер у своїй крамниці. Касл-Рок чудове місто, щоб тут жити й зростати, як написано на знаку при в'їзді. Сонечко гарно світить на озеро й на листочки дерев, а в ясний день із висоти Касл-В'ю можна аж ген Вермонт побачити. Літечкові туристи сваряться за недільну газету, а на стоянці біля «Захмеленого тигра» час від часу увечері п'ятниці чи суботи (або й в обидва дні) трапляються бійки, але ті туристи завжди повертаються додому, а сутички завжди вщухають. Рок завжди був одним із *хороших* місць, а коли людям щось душу ятрить, знаєте, як ми кажемо? Кажемо: «Та йому минеться» або «Та їй минеться».

Генрі Бофорта, наприклад, бісить, що Г'ю Пріст лупить по «рок-олі»¹, коли нап'ється... але Генрі минеться. Вілма Джерзик і Нетті Кобб не терплять одна одну... але Нетті минеться (напевно), а не терпіти когось — то просто такий у Вілми стиль життя. Шериф Пенгборн досі побивається за своєю дружиною й молодшою дитиною, які наглою смертю загинули, і це була, звісно, трагедія, але з часом йому минеться. Ситуація з артритом Поллі Чалмерз ніяк не кращає — навіть навпаки, гіршає потрошки, — і їй, можливо, й не минеться, але вона навчиться з цим жити. Мільйони людей так живуть.

Ми час від часу зіштовхуємось одні з одними, але здебільшого все йде гаразд. Або завжди йшло, дотепер. Але мушу повідати вам *справжню* таємницю, дорогі мої. Саме тому я й покликав вас, як тільки побачив, що ви знову в місті. Я думаю, біда — *справжня* біда — вже йде до нас.

¹ *Rock-Ola* — марка музичних автоматів.

Я нюхом відчув її щойно за горизонтом, ніби несвоечасну бурю, повну громовиць. Колотнеча між баптистами і католиками через «Нічку казино», діти, що дражнять бідного Слопі через його заїкання, факел Джона Лапойнта, скорбота шерифа Пенгборна... думається мені, що все те обернеться суцільною половою на тлі того, що наближається.

Бачите оту будівлю на іншому боці Мейн-стріт? За три квартали вгору від місця, де стояв «Емпоріум Галоріум»? Бачите перед нею зелений навіс? Ага, ота. Усі вікна замилені, бо там ще не зовсім відчинено. «НЕОБХІДНІ РЕЧІ» — каже нам вивіска, і якого ж милого *це* означає? Я також без поняття, але саме від того місця у мене погані передчуття.

Отам.

Гляньте знову на вулицю. Бачите хлопчика, правда? Іде з велосипедом і ніби мріє собі найцікавіші мрії, які лише можуть бути у хлопчика. Очей із нього не зводьте, дорогі. Думаю, з нього все й почнеться.

Ні, я ж кажу вам, поняття не маю... не зовсім. Але дивіться за тим малим. І залиштеся ще на трохи в місті, добре? Відчувається якась *неправильність*, і якщо щось станеться, було б непогано, якби був присутній якийсь свідок.

Я знаю того хлопця — того, що з велосипедом. Може, і ви знаєте. Браян його звати, забув прізвище. Батько встановлює сайдинг і двері в Оксфорді чи Саут-Перісі, здається.

Ви за ним дивіться, кажу вам. За *всім* дивіться. Ви вже тут бували, але наближаються зміни.

Я знаю.

Відчуваю.

Наближається буря.

ЧАСТИНА ПЕРША

**ГРАНДІОЗНЕ
ВІДКРИТТЯ**

Розділ перший

1

У містечках відкриття нової крамниці — завжди неабияка новина.

Браянові Раску це стільки не важило, як декому. Наприклад, його матері. Він часто чув, як вона обговорює цю тему («Це не плітки, в жодному разі», — пояснювала вона йому, бо пліткарство — брудна звичка, й вона таким не займається) телефоном зі своєю найкращою подругою Майрою Еванс протягом останнього десь місяця. Перші робітники прибули до старої будівлі, де раніше була «Нерухомість і страхування західного Мейну», одразу як школа знову відкрилась, і відтоді напружено там працювали. Ніхто особливо не знав, що вони там роблять: першим ділом робітники вставили велике вікно вітрини, а другим — повністю замилили його.

Через два тижні на вході з'явилася табличка, що висіла на нитці на прозорій пластиковій присосці.

НЕВДОВЗІ ВІДКРИТТЯ!

повідомляла табличка.

НЕОБХІДНІ РЕЧІ
КРАМНИЦЯ НОВОГО ТИПУ
Ви не повірите власним очам!

«Та то ще одна антикварка буде, — запевняла Браянова мати Майру. Кора Раск у той час лежала, відкинувшись

на дивані, стискаючи в одній руці телефонну слухавку, а іншою закидаючи до рота вишні в шоколаді, й переглядала “Санта-Барбару” по телевізору. — Просто ще один антикварний магазин з купою підробних ранньоамериканських меблів і старими запліснявілими телефонами з індукторами. От побачиш».

Це було невдовзі після того, як встановили й замилили нову вітрину, і мама говорила з такою впевненістю, що Браян мав би відчувати, що тему закрито. Але коли йшлося про його маму, тема ніколи не була цілком закрита. Її домисли й гіпотези були такі ж нескінченні, як проблеми персонажів «Санта-Барбари» й «Загальної лікарні». Минулого тижня перший рядок на табличці на дверях змінився на:

ГРАНДІОЗНЕ ВІДКРИТТЯ 9 ЖОВТНЯ —
ПРИХОДЬТЕ З ДРУЗЬЯМИ!

Браяна нова крамниця цікавила не так, як його матір (і деяких учителів, бо він чув, як вони обговорюють цю тему в учительській середньої школи Касл-Рока, коли була його черга носити туди пошту), але йому було одинадцять, а здорового одинадцятирічного хлопця завжди цікавить щось нове. Крім того, його захопила назва. «Необхідні речі» — що ж це насправді означає?

Він прочитав змінений перший рядок минулого вівторка, повертаючись додому зі школи. Післяполудневий період щовівторка тривав у нього довго. Браян народився із заячою губою, і хоча її хірургічно підрихтували, коли йому було сім років, хлопцеві все одно доводиться відвідувати логопедичні заняття. Усім, хто питав, він несхитно заявляв, що ненавидить ті заняття, але насправді було не так. Браян глибоко й безнадійно закохався в міс Реткліфф і цілий тиждень чекав на цей урок корекційної освіти. Вівторками навчання в школі тривало ніби цілу вічність, а останні дві

години він завжди проводив з приємним відчуттям метеликів у животі.

На занятті було лише четверо ще дітей, і всі з інших районів міста. Браян цим тішився. Після години в одній кімнаті з міс Реткліфф він почувався надто піднесеним для товариства. Йому подобалося діставатися додому надвечір повільно, зазвичай штовхаючи велосипед, а не крутячи педалі, мріючи про неї, поки жовте й золоте листя опадало навколо нього у скошених променях жовтневого сонця.

Його шлях тягнувся вздовж трьох кварталів Мейн-стріт навпроти міської толоки, і дорогою він побачив табличку, що проголошувала грандіозне відкриття, притиснувся носом до скла дверей, сподіваючись побачити, *що* тепер на місці важких столів і промислово-жовтих стін після від'їзду агентів у справах нерухомості й страхування західного Мейну. Цікавість прогнала. На двері зсередини встановили ролети, опущені до самого низу. Браян спромігся розгледіти лише відображення власного обличчя і складених долонь.

У п'ятницю, четвертого, у щотижневій касл-рокській газеті «Дзвінок» з'явилось оголошення про нову крамницю. Повідомлення оточувала рамка з френзлями, а під друкованим текстом було зображення ангелів, що стояли спинами одне до одного й дмухали в довгі сурми. Насправді оголошення повідомляло про те ж, що й табличка на присосці: «Необхідні речі», відкриття о десятій ранку 9 жовтня, і, звісно, «Ви не повірите власним очам». Не було й натяку на те, що ж таке власник чи власники «Необхідних речей» збираються продавати.

Це вельми дратувало Кору Раск — аж їй довелося здійснити рідкісний дзвінок Майрі зранку в суботу.

— Та повірю я *своїм* очам, не треба ля-ля, — заявила вона, — коли побачу ті *ліжка з сратками*, що начебто *датовані вісімнадцятим століттям*, а насправді мають штамп «Рочестер, Нью-Йорк» на каркасі, і можна просто зігнути

голову й побачити все це під прикрасами *покривала*, повірю я своїм очам, *без проблем*.

Майра щось відповіла, Кора послухала, вивуджуючи арахіс «Плентерз» із банки по одному-два й жваво наминаючи. Браян із молодшим братом Шоном сиділи на підлозі вітальні й дивилися мультфільми. Шон із головою занурився у світ смурфів, а Браян не те щоб зовсім облишив те товариство блакитних людей, але одним вухом дослухався до розмови.

— *Пра-ааально!* — вигукнула Кора Раск зі ще більшими переконаністю й наголосом, ніж зазвичай, коли Майра відпустила якусь особливо в'їдливу репліку. — Високі ціни й запліснявілі індукторні телефони!

Учора, в понеділок, Браян проїжджав центром міста одразу після школи, з друзями. Вони їхали на протилежному від нової крамниці боці вулиці, і хлопець побачив, що протягом дня хтось встановив темно-зелений навіс. Спереду білими літерами було виведено слова «НЕОБХІДНІ РЕЧІ». Поллі Чалмерз, власниця швейного ательє, стояла на тротуарі, тримаючи долоні на гарних вузьких стегнах, і дивилася на навіс із виразом ніби одночасного захоплення й зачудування.

Браян, який і сам трохи знався на навісах, також відзначив саме цей. То був єдиний *справжній* навіс на Мейн-стріт, і завдяки йому нова крамниця отримувала власний особливий вигляд. Слово «вишуканий» не належало до Браянового активного словника, але він одразу зрозумів, що жодна крамниця в Касл-Року не схожа на цю. Завдяки навісу ця має вигляд наче з телесеріалу. До порівняння, «Вестерн Авто» навпроти здавалося зовсім немодним і селяцьким.

Коли він дістався додому, мама сиділа на дивані, дивилася «Санта-Барбару», їла кремове тістечко «Літтл-Даббі» й запивала дієтичною колою. Мама завжди пила дієтичні газованки під час перегляду денних серіалів. Браян не

розумів для чого, зважаючи на те, що саме вона запиває, але вважав, що питати про це надто небезпечно. Це може навіть спричинити крики, а коли мама починає кричати, наймудріше рішення — шукати укриття.

— Привіт, ма! — озвався він, кидаючи книжки на кухонну поверхню й дістаючи з холодильника молоко. — Вгадай що? У новій крамниці тепер є навіс.

— Хто що завіз? — долинув її голос із вітальні.

Браян налив собі молока й підійшов до дверей.

— *Навіс*, — повторив він. — У новій крамниці в центрі.

Вона випрямилася на дивані, відшукала пульт і вимкнула звук. На екрані Ел із Корінн продовжили балакати про свої санта-барбарівські проблеми, сидячи у своєму улюбленому санта-барбарівському ресторані, але тепер про те, у чому ж полягають ці проблеми, можна було б дізнатися лише читаючи з губ.

— Що? — запитала вона. — У тих «Необхідних речах»?

— Ага, — відказав він і ковтнув молока.

— *Не сьорбай*, — зробила вона зауваження, пропихаючи в рот решту смаколика. — *Жахливий* звук. Скільки я тобі разів казала?

«Приблизно стільки ж, скільки говорила не базікати з повним ротом», — подумав Браян, проте змовчав. Стримувати язика він навчився ще з малого віку.

— Вибач, мамо.

— І який там навіс?

— Зелений.

— Пресований чи алюмінієвий?

Браян, чий батько працював комівояжером у компанії «Сайдинг і двері від Діка Перрі» у Саут-Перісі, точно знав, що вона має на увазі, але якби то був якийсь із *таких* навісів, він би його й не помітив. Навісів з алюмінію й пресованого металу повно, де не плюнь. У половини будинків Рока такі над вікнами.